

Melissa Skaye

JEREMY JAGO

DE KRACHT VAN
ASSINGNA

ZILVERSPoor

Verschenen in de serie Jeremy Jago:

Deel 1: Het geheim van de Passage

Deel 2: De Kracht van Assingna

In voorbereiding:

Deel 3: De strijd om Gemini

© 2014 Melissa Skaye

© 2014 Zilverspoor

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Studio Zilverspoor

Foto omslag: Slava Gerj/shutterstock.com

Typografie: Studio Zilverspoor

Redactie: José Slotman

Eerste druk, augustus 2014

ISBN 978 94 9076 773 0

NUR 285, 334

Meer over de auteur en deze roman kunt u vinden op:

www.boekenshowcase.nl

www.zilverspoor.com

info@zilverspoor.com

Facebook: [zilverspoor67](https://www.facebook.com/zilverspoor67)

Twitter: [@Zilverspoor](https://twitter.com/Zilverspoor)

*Voor Roger, Kylian en Savenna.
Magie voor altijd.*

PROLOOG

Helios 1913

Oceandus Hylfridus Mandaar stond in de deuropening van zijn huis. Hij keek naar zijn vrouw Hyciande die lachend de voortuin verliet. Zuchtend sloot hij de deur, liep naar een staande spiegel en bekeek zichzelf. De reden dat zijn vrouw zo'n plezier had, was de functie die hem sinds kort ongevraagd was toebedeeld. De mensen in Helios kwamen voor advies naar zijn huis. Ze zagen in hem een leider, iemand die overal een oplossing voor had. Hij vroeg zich af hoe dat was ontstaan.

In de spiegel zag hij een lange man met een kort, wit en warrig baardje. Her en der een iets langere pluk alsof er lukraak in was geknipt. Tussen het witte haar zaten rode plukjes, wat volgens zijn vrouw het geheel een humoristisch effect gaf. Op zijn hoofd prijkte een dikke bos zilverwit haar, met dunne strengen rood erdoorheen. Had hij zo'n intelligent uiterlijk? Kwam het omdat hij als enige in Helios een mantel droeg? En heel belangrijk: beviel het hem dat mensen aan zijn deur stonden voor raad en daad? Het antwoord was: ja. Hij vond het fijn mensen te helpen. Maar alles had een prijs. Dat wist hij. Hij wist op dat moment alleen nog niet wat die prijs zou zijn.

Dat antwoord zou niet lang op zich laten wachten.

Die avond stond Gilvano Speldenaar, uitvinder van de magische doek en vriend van de familie, overstuur voor zijn deur.

‘Dat leuke jonge stel van huis 45? Verdwenen. Ze zijn naar Zitana vertrokken!’ Gilvano kauwde van ellende op zijn lange grijze baard, en zijn ogen stonden verwilderd als van een in het nauw gedreven dier. ‘Er zijn ook gezinnen met kinderen vertrokken. Wat heeft Zitana hun te bieden? Straks is Helios leeg!’

‘Macht, mijn vriend...’ Oceandus keek naar zijn nerveuze vriend en legde een hand op zijn schouder. ‘Haal die baard tussen je tanden vandaan, voor je er in stikt. Grameldi bekleedt een positie in Zitana die, laten we zeggen, ongeveer overeen komt met de mijne in Helios. Ik zal eens een woordje met hem wisselen, Gilvano, het komt wel goed.’

Hij pakte zijn Vlo en ging naar het hol van de leeuw. Hij had veel moeite om zijn ogen te laten wennen aan de duisternis waarin het dorp was gehuld. Er hing hier een duistere geur waar Oceandus het benauwd van kreeg. Op het moment dat hij een geluid opving, verschool hij zich instinctief achter een grote boom.

Hij zag een groep in grijze mantels gehulde figuren een stenen grot ingaan. Een fractie van een seconde dacht hij dat het andere Temporenaren waren, maar die straalden geen duisternis uit en droegen witte mantels. Oceandus maakte zichzelf onzichtbaar en volgde de groep. Hij ging een donkere gang door. Hoe verder hij liep, des te sterker een geur van alcohol hem tegemoet kwam. Als laatste glipte hij achter de groep door een zwarte deur naar binnen. Oceandus keek om zich heen en merkte dat hij in een kroeg stond. Degenen die hij gevolgd had namen plaats aan een grote tafel. Door de grijze kappen over hun hoofd waren zij niet te herkennen.

Achter de bar hingen glazen en flessen drank tussen opgezette koppen van zwijnen, panters en andere diersoorten. De krukken voor de bar hadden poten

in de vorm van een klauw, de vloer was plakkerig en er hing een verschaalde rooklucht. De muren waren zwart. Om de twee meter hing een luguber schilderij. Oceandus vergat voor een moment zijn missie en bekeek een schilderij waarop een blonde man doorboord werd met lange spiezen die waren afgeschoten vanaf de rug van een knalrood harig monster met enorme slag tanden. Zijn lichtblauwe ogen en mescherpe klauwen waren gericht op zijn prooi. Het onderschrift luidde: *Monstricore in actie*.

Vanachter een gordijn verschenen twee gestalten in zwarte mantels. In een tempo alsof ze alle tijd van de wereld hadden bewogen ze zich naar de bar en bekeken de mensen die aan tafel zaten. Met een stem zo scherp als een mes zei een van hen: 'Welkom. Ik bied jullie een keus. Prefereer je hier te blijven, dan kies je daar zelf voor. Wil je macht over de wereld? Sluit je dan aan bij mijn genootschap. Kies je er toch voor een ander pad te volgen, weet dan dat je altijd aan de verliezende hand zult zijn. Doe je mee, dan zul je beloond worden en tot fenomenale dingen in staat zijn.'

Oceandus fronste na deze woorden en kon het niet laten om even achter het gordijn te gluren. Het licht was minimaal, maar hij zag een podium en veel spiegels. Aan weerskanten hingen stalen kooien waar een persoon in kon staan, mits die niet te lang was. Om het podium waren rode gordijnen gedrapeerd en aan de muren hingen foto's en schilderijen. Oceandus' ogen werden groot en hij voelde zich bijna een voyeur. In de stalen kooien, zittend op een stoel en dansend op het podium: overal naakte vrouwen.

Iemand van de groep vroeg: 'Wat verwacht u van ons?'

Snel richtte Oceandus zijn aandacht weer op het tafereel voor hem, in het besef dat Zitana een nachtclub

met alles erop en eraan had. Het zou toch niet waar zijn dat zoveel volwassenen daarom Zitana boven Helios verkozen?

De man achter de bar stootte een schorre lach uit. 'Daar kom je achter als je de bravoure vindt om te blijven, maar het staat je vrij om de plaat te poetsen.'

Twee mensen stonden op. Zonder een woord te verspillen vertrokken ze via de zwarte deur. De man wreef in zijn handen.

'Zijn er meer labbekakkers? Of zijn jullie de ware uitblinkers?'

Uit vele monden klonk een instemmend 'ja' en de man begon woedend te schreeuwen.

'Jullie spreken mij aan met Dinast! Ik wens op geen enkele andere manier te worden aangesproken, omdat ik een Dinast bén.' Hij liet de woorden in de lucht hangen en vervolgde op een iets kalmere toon: 'Nadat besloten is wie solide en vermogend genoeg zijn om zich lid te noemen, zullen we met de inwijding beginnen. Alleen zij die overeind blijven staan, zijn waardig mee te dingen naar datgene waar alles om draait. Voor lamlendige, afgeleefde weekdieren is geen ruimte in mijn genootschap.'

De groep richtte zich op alsof zij één was. Oceandus kon aan de lengte van de personen zien dat het niet alleen volwassenen waren.

'Moge de beste winnen,' riep Dinast, met zijn handen omhoog geheven. 'Alleen dan mag je je een Lichthinder noemen!'

Uit zijn hand schoten zwarte, witte en waterige, kleurloze bollen, die direct op zoek gingen naar een slachtoffer. Diverse donkergekleurde stralen schoten door de ruimte. Een razend gezoem zwol aan, een donkere wolk schoot op iemand af en Oceandus herkende een kolk insecten. Vuurbollen suïden door de lucht

en gekrijs volgde toen een mantel vlam vatte. Iemand werd geraakt door een kleurloze bol, de persoon snakte naar adem. Oceandus kon een stukje van een rossig hoofd zien. Tot zijn grote schrik herkende hij de man: Christopher Geel, met wie hij een week geleden in Helios nog een borrel had gedronken! Met de handen om zijn keel lag Christopher naar adem te snakken, terwijl de kleurloze bol zich om zijn hoofd sloot.

Een jongere werd geraakt door een glimmende zwarte bol die uiteen spatte. De kap viel af, maar het gezicht was door de bol compleet onherkenbaar geworden. De bol kroop als een grote spin over het gezicht en daarna over de rest van het hoofd. Oceandus kon aan het lange haar met het roze lint erin nog net zien dat het om een jonge vrouw ging, voor ze achterover op de grond viel en roerloos bleef liggen. Iemand vloog op haar af, maar werd hard achterovergesmeten door een handbeweging van Dinast, die het geheel vanachter de bar bekeek. Hoongelach klonk op toen er opnieuw iemand vlamvatte door een Vuurbol.

‘Wie niet solide is, verliest. Kassiewijle, ter ziele en uitgespeeld!’

De andere gedaante naast Dinast keek alleen maar toe.

Aan het eind van het macabere schouwspel stonden er nog enkelen overeind. Alle andere groepsleden lagen op de grond. Verbrande en stinkende lichamen werden gedoofd, maar voor hen was het te laat. De spanning was bijna tastbaar en Oceandus moest een kokhalsneiging onderdrukken. De overgebleven personen leken trots, ondanks de zojuist gepleegde moorden.

‘Ga zitten,’ zei Dinast. ‘Als je op lovende woorden wacht omdat je nog ademt en lid bent geworden, dan kun je lang wachten.’ Zijn hoofd bewoog langzaam

van links naar rechts. Uiteindelijk bleef zijn blik hangen op één persoon in de groep. 'Waar wil jij naar informeren?'

Niemand had ook maar enigszins laten merken een vraag te hebben, toch leek het voor Dinast alsof een van hen net zijn vinger had opgestoken.

'Ik heb inderdaad een vraag,' sprak een man met een zware stem. 'Ik ben zo vrij om op te merken dat de heer Grameldi niet aanwezig is.'

'Aha,' gromde Dinast, 'bespeur ik enige onzekerheid?'

'Ik heb alle vertrouwen in u, maar ik nam gewoon aan dat de heer Grameldi...'

'Als mijn gezag je enig ongemak bezorgt, kun je nu afreizen. Al kan ik je dan niet garanderen dat je je huis bereikt.'

'Mogen wij wel weten wie u bent?' klonk een schelle vrouwenstem.

'Aalmoezen die naar de hand ruiken, verliezen hun kracht. Dat gezegde ken je toch wel?'

'Eh, ja, Dinast, ik begrijp het.'

'Ja? En ken je deze ook? "Stel de last af op de kracht van de kameel." Ik zou maar geen domme vragen meer stellen, anders ben ik genoodzaakt me op een ander gezegde te beroepen: "tegen een zwakke muur moet je niet leunen".'

'Maar weet de heer Grameldi dat wij hier zijn samengekomen?' fluisterde een man. 'Hij moet toch weten wat er in zijn domein...'

Een verlichte, spinaziegroene straal boorde zich in de man. Hij klapte voorover en snakte naar lucht.

'Niemand praat nog langer over Grameldi! Geen verzoeken meer! Laat dit een voorbeeld zijn voor allen: Knokkel hier...'. Dinast zwaaide naar de voorovergebogen gestalte, '... zal zijn kakement vanaf nu liever niet

meer openen.'

Een geladen stilte viel over de groep. Alle kappen waren op de gebogen figuur gericht. Plots zat hij weer rechtop.

'Je mankeert niets, toch?' vroeg een vrouwenstem naast hem. 'Toch?' Ze duwde tegen de man.

'NEE, IK MANKEER...'

Oceandus schrok zich lam van het volume.

Dinast boog over de bar. 'Weet je wat jouw probleem is, Knokkel? Je praat altijd als een kip zonder kop. Dat is een zeer afkeurenswaardige eigenschap.'

'MAAR DINAST! IK KAN ZO TOCH NIET...'

'Je zult niet langer kunnen fluisteren, Knokkel. Aanvaard je straf, je hebt hem verdiend.' Dinast verliet de bar en begon tergend langzaam om de groep heen te lopen.

'Ik heb volledige zeggenschap over Lichthinders. Jullie zitten hier door mijn meesterbrein. Waar anderen zich verveelden met een Moordbol, kwam ik achter grote geheimen. Jullie hebben toegestemd in de voorwaarden, dus jullie zijn nu van mij.' Hij liet de woorden wegsterven voor hij verder praatte.

'Jullie krijgen ieder een opdracht. Hoe grondiger je blijkt te zijn, hoe hoger je positie wordt.' Hij hield halt en stond met zijn rug naar de groep. Hij sloeg zijn hoofd achterover en keek omhoog naar een donker geheel. Oceandus probeerde zijn blik te volgen, maar er was niets te zien. Het enige zichtbare waren kleine, glinsterende puntjes die heen en weer bewogen. Toen zag Oceandus dat de gedaante die al die tijd een stille toeschouwer was geweest, langzaam naar Dinast liep. Er was een zekere spanning voelbaar en Oceandus had moeite de connectie tussen deze twee personen te begrijpen. Zonder te kijken stak Dinast zijn hand uit. De stille toeschouwer pakte zijn hand en ging voor hem

staan. Ze stonden kap tegen kap, er zinderde iets wat voelbaar was. Ze begonnen te zoenen.

‘Het is een vrouw,’ mompelde Oceandus binnensmonds en zette grote ogen op toen de lichamen tegen elkaar plakten en de armen wilde bewegingen maakten. Dinast duwde de vrouw ruw met haar rug tegen de muur en uitte een grom. ‘Nou ja... Ze staan gewoon een potje te...’ Oceandus geloofde zijn ogen niet.

De vrouw begon na de vrijpartij hysterisch te lachen, keek even naar de groep en liep een rondje alsof ze een statement wilde maken.

Dinast stak zijn handen naar voren. Heel even ging de kap in de richting waar Oceandus stond. Er klonk een lach op, toen richtte hij zich weer tot de groep.

‘Het zal niet makkelijk zijn, maar dat is het nooit geweest. Onze voorvaders hebben een poging gedaan, maar het is hen nooit naar behoren gelukt. Ik zal geschiedenis schrijven.’

Plotseling schoot er uit zijn handen een groene wolk die boven de tafel samenkwam. ‘Aanschouw je plicht!’

De wolk roerde zich en spleet uiteen. Er ontstonden tientallen groen-met-zwarte pijlen, waarna elke pijl zich in een lichaam van de groep boorde.

‘Niemand weet wat de taak van een collega-Licht-hinder is,’ zei Dinast. Zijn stem klonk vol vermaak. ‘Dit houd je ook zo.’

De groep ging staan, alsof ze daar net toestemming voor had gekregen.

‘*De Macht van Vijf!*’ riep ze als één.

‘Ik waarschuw jullie: belazer mij niet. Ik ken jullie families en al jullie smerige geheimen. Medelijden of clementie komen in mijn vocabulaire niet voor.’

Oceandus was zich ineens heel erg bewust van zijn rustige leven in Helios: daar bestond geen zwarte magie. Geen nachtclub ook, nu hij er even goed bij stil-

stond. Hij kende de identiteit van Dinast niet, maar hij moest worden gestopt.

Handen schoten omhoog, alsof de groep iets be-roerde dat alleen zij kon zien.

‘Duisternis, kom tot mij! *De Macht van Vijf!*’

‘De bar is geopend!’ riep Dinast. ‘We hebben iets te vieren.’

De duistere vrouw gilde onnatuurlijk hoog, nam een sprong en werd opgevangen door Dinast. Ze sloeg haar benen om zijn middel en ze gingen verder waar ze eerder geëindigd waren.

Oceandus wist ongezien naar Helios terug te keren, waar Gilvano Speldenaar op hem wachtte. Oceandus kon zich vergissen, maar de baard van zijn oude vriend was flink uitgedund. De lichtbruine ogen stonden mat en zijn kleding was gekreukt alsof hij er maanden in had geslapen.

‘En?’ vroeg Gilvano. ‘Heb je Grameldi gesproken?’

Oceandus schudde zijn hoofd en ging er even bij zitten. Hij vertelde wat hij te weten was gekomen. Dit nieuws kostte Gilvano op zijn minst nog eens de helft van zijn overgebleven baard.

‘En nu? Ik weet dat je een oplossing hebt, Oceandus, je moet! Zeker nu we weten dat ze *de Macht van Vijf* willen bezitten en jij daar twee van hebt. O, als ze dat maar nooit te weten komen! De vraag is: durf en kun je het aan?’

‘Een storm is ophanden. Wanneer je het duister in je leven hebt toegelaten, is het niet makkelijk je ervan te ontdoen. En zelfs onze goede mensen laten het toe. Daar moet een eind aan komen en wel zo spoedig mogelijk voor het te laat is.’

1

2013

Jeremy Jago stond voor een ovaal dat hij zelf met de Passage had gecreëerd en staarde naar een zwarte hand die kromme vingers en lange nagels had. De hand sloot zich om een krijsende vrouw die het ovaal in werd gesleurd. Madison Zweers, de moordenaress van zijn moeder. *'De klok tikt door, kleine adder! Wat je moeder ook heeft gedaan!'*

Er volgde een oogverblindende witte straal die dwars door Jeremy heen schoot. Hij hapte naar adem. Met een schok werd hij wakker en schoot hij overeind. Hij keek verward om zich heen en ving vrolijke geluiden op. Het paste totaal niet bij zijn wild kloppende hart. Nog wat versuft voelde hij hoe zijn hart langzaam in een kalmer tempo begon te slaan terwijl hij de omgeving in zich opnam.

Hij lag gewoon op het strand van Helios. Zijn vader, Jerry, lag languit in de schaduw van een grote boom. De strakblauwe hemel strekte zich ononderbroken uit van de horizon naar de roodgebladerde bomen en de paarsgetinte rotsen. Op het strand lagen mensen te luiëren. Kinderen speelden in het zand. Ze schoten witte stralen op hun zandcreaties. In de zee zag hij hoofden dobberen. De zon liet de golven schitteren als diamanten. Jeremy ging weer achterover liggen en bekeek zijn zesde vinger, waarin de Passage zat: een gave die zijn moeder voor haar dood op hem had overgebracht.

'Koud biertje voor je gedachten,' hoorde hij zijn va-

der zeggen.

‘Beetje vroeg voor bier.’

‘Hij is een lekding,’ zei een blond knulletje en wees naar Jerry. ‘Toch, mama? Maar hij lekt helemaal niet!’

De moeder gaf geen antwoord en trok haar zoon mee, terwijl een donkerharige vrouw met een gezicht vol sproeten naast haar in de lach schoot.

‘Lekding, lekding!’ brulde de koter.

‘Pas op met wat je hardop zegt, Mimi,’ zei de donkerharige vrouw.

De moeder van het jongetje, Mimi, liep er gehaast vandoor en trok haar zoon mee.

Jerry grijnsde, en keek vervolgens serieus. ‘Wist je dat je moeder een monument heeft gemaakt?’ zei hij. ‘Jij was net een jaar.’

‘Nee, wat voor monument dan?’

‘Ze dacht vaak aan mensen die veel te vroeg waren overleden. Ook al is de dood loslaten en niet vergeten, Mary wilde toch iets tastbaars creëren. Het monument staat op een rustig plekje in het bos. Het is er erg idyllisch. Je moet maar eens gaan kijken.’

Jeremy trok zijn blik los van een gifgroen insect dat langzaam voorbij zoemde, toen hij zijn vader hoorde kreunen.

‘Wat doet *zij* hier? Het is gedaan met de rust. *Dorien!*’

Jeremy richtte zich op en zijn mond zakte open. Hij had niet eerder zo’n kleurrijk persoon op Magistraal gespot. Ze had een paar grote zakken in haar handen en aan haar schouders bungelden twee enorme week-endtassen.

‘O, shit. Ze komt deze kant op!’ Jerry dook weg achter Jeremy.

De vrouw stond stil en keek naar de plek waar vader en zoon lagen. Ze liet haar armen zakken, waarna

de weekendtassen op de grond vielen. Met flinke passen stampte ze naar voren.

‘Jerry Jago!’

‘Dorien, wat een... eh, *grote* verrassing,’ stamelde hij zoetzuur, terwijl hij het toeliet dat ze hem over zijn hoofd aaide, wat meer weghad van een paar fikse mep-pen.

‘Ik miste het eiland en kreeg ineens zo’n sterk gevoel diep vanbinnen!’ Een bulderende lach volgde. ‘Jij bent nog niets veranderd, Jerry, je bent nog net zo’n knap ding als vroeger. Ik kan nog steeds heerlijk koken en je weet wat ze zeggen, de liefde van een man gaat door de maag.’

Jerry begon al moeilijker te kijken, iets waar hij normaal gesproken bij vrouwen geen last van had. Jeremy hield zijn lach in. Hij wist er een hoestje voor in de plaats te produceren, maar had daar direct spijt van toen ze haar bolle gezicht op hem richtte. Haar wenkbrauwen, die lichtpaars waren, schoten omhoog en er verscheen een brede glimlach op haar vuurrode mond.

‘En ben jij... ja, je moet wel... jij bent Jeremy. Wat een vent ben jij alweer, je bent al net zo’n lekker ding als je vader.’

Ze had kort, vuurrood haar en was heel erg dik. Ze droeg een jurk met de meest afschuwelijk gekleurde bloemen, die pijn deden aan je ogen. Net als de overdadige make-up op haar gezicht. Aan haar oren prijkten grote, knalroze oorringen en ook in haar wenkbrauw zat een ring.

Ze stak haar hand uit. ‘Ik ben Dorien Rollaar.’ Een grote ring aan haar wijsvinger prikte in het vel van zijn hand.

‘Is Meta Prudent hier nog?’ vroeg ze aan Jerry, die met zijn hoofd knikte. Er verscheen een glimlach op haar gezicht. ‘We hebben heel wat bij te praten.’

Meta? Jeremy kon geen groter verschil bedenken. Deze extraverte kleurrijke vrouw en Meta, de introverte grijze muis, aan wie hij een bloedhekel had. Met haar irritante knotje en haar stuurse gezicht. Er waren vijf leerkrachten in heel Helios, maar zijn 'grote geluk' was dat hij door zijn leeftijd onder Meta viel, die ook nog eens de directeur was. Ze droeg altijd dezelfde stijve kleding. Een lange rok met een truttig hoog dichtgeknoopte blouse. Het mafste was nog wel dat ze op een magisch eiland woonde, maar niets van magie wilde weten.

'Ik neem aan dat mijn huis er nog steeds staat?' Ze bleef even naar de zee kijken en richtte haar hoofd omhoog. Jeremy zag een hals met een dubbele onderkin en ontdekte dat er een ketting tussen gepropt zat. 'Vooruit met de geit,' sprak ze zichzelf kordaat toe.

Hij keek haar na terwijl ze bij hen vandaan hobbelde.

'Daar zijn we lekker mee,' zei Jerry. 'Ze is jaren geleden vertrokken naar de Andere Kant. En echt, al was ze de laatste vrouw op aarde, dan...' Hij trok zijn mond in een smalle, minzame streep alsof zijn hele dag nu goed verpest was. 'Vergeet het maar om rustig te leven nu ze terug is. En wat dat koken van haar betreft, trap er niet in! Volgens haar zitten er bepaalde krachten in de ogen en staarten van ratten en die stopt ze doodleuk in de soep.'

'Dat meen je niet!'

'Je bent gewaarschuwd, want ik trapte er in. Mateo zat dom te grinniken, maar pas toen ik rattenogen in de soep zag drijven viel het kwartje. Ik heb drie jaar geen soep meer aangeraakt.' Hij keek Jeremy peinzend aan. 'Even iets heel anders. Onderwijs. Je zal net als ieder ander naar school moeten, maar je bent pas een paar keer geweest.'

‘Meta negeert me de hele tijd, ik zit daar gewoon voor niks. Ze wil me niet eens in haar lokaal hebben. Wat een stom wijf zeg.’

‘Meta zag mij altijd liever gaan dan komen, maar ze gaf wel om je moeder,’ zei Jerry. ‘Mary kwam weleens bij haar over de vloer.’

‘Onbegrijpelijk. Waarom geeft iemand als Mateo geen magisch onderwijs?’ vroeg Jeremy. ‘Alleen ik schijn dat te krijgen.’

‘Elk kind leert van zijn of haar ouders de basis. Er is ooit besloten dat dat voldoende is om geen problemen in de hand te werken.’

‘En dan nog eens wat,’ Jeremy hield zijn rechterhand omhoog, ‘dat boek over de Passage. Ik heb er geen moer aan. Er staan alleen maar geinige verhalen in, maar niets waar ik echt iets aan heb. Ik moet het zelf ondervinden door ovalen te openen.’

‘Ik begrijp dat jij geen angst voelt zoals je moeder, maar straks ben ik je weer kwijt.’

‘Waarom heb je nooit eens je best gedaan om meer over mijn moeders bijzondere gave te weten te komen? Dan had je me nu kunnen helpen.’

‘Je moeder was zo verdomd gesloten!’ Jerry streek door zijn haar. ‘Ik was er al bang voor dat ik het je vroeg of laat zou moeten vertellen, zodat je een beetje begrijpt waarom ik zo’n zeikerd ben als het om je gave gaat. Je moeder had de Passage en gaf hem aan jou. Door alle kwaadaardigheden die heersten wilde ze eigenlijk nooit kinderen, maar je kwam evengoed en natuurlijk was ze heel erg blij met je,’ vertelde Jerry haastig, omdat hij het gezicht van zijn zoon zag betrekken. ‘Voor het doorgeven van de Passage moest ze wel een heel goede reden hebben gehad, want ze was er zelf zo bang voor.’

‘Pa, luister eens...’

‘Ik ben ook nieuwsgierig, maar het liefst wil ik dat je wat sterker in je schoenen staat voor je van alles gaat proberen.’

‘Ja, maar pa...’

‘Waarom denk je dat je aan niemand kan vertellen dat je de Passage van je moeder hebt gekregen? Mensen zijn raar, Jeremy, ze kunnen je beschuldigen van het stelen ervan. Bewijs jij maar eens dat je die van je moeder hebt gekregen.’

‘Hallo, mag ik nu even?’ Hij greep zijn vader bij de hand. ‘Fijn!’

‘Het gevoel dat het niet alleen om de Passage maar om iets heel anders gaat, is niet voor niets. Ik geloof daar heilig in.’

‘Dank je wel, dat is fijn om te weten,’ zei Jeremy en vervolgde: ‘Ik zit trouwens ook erg met Mateo in mijn maag.’

Jerry knalde achteloos een robijnrode straal naar het zand waardoor er een holletje ontstond.

‘Mateo wist al die jaren waar ik was en hij wist dat mijn moeder door Madison is vermoord. Toen hij wist dat ik niet verdronken was, maar gewoon veilig aan de Andere Kant zat, had hij mij kunnen ophalen. Toch heeft hij mij in het weeshuis laten zitten. Alleen maar omdat dat ik daar veilig was omdat de Passage het nog niet deed?’

Jerry wreef in zijn handen en bestudeerde vervolgens uitgebreid zijn nagels. ‘Ik begrijp heel goed wat jij denkt. Geloof me, ik kon hem wel wurgen! Toch beweert hij bij hoog en bij laag dat hij je uit veiligheid daar liet zitten en je zou ophalen, maar dat het net te laat was.’

‘Zou Loka de zoon van zijn beste maat niet opvoeden? Maar nee, Loka wist niet eens dat ik nog leefde.’

‘Nee...’

‘Had mijn moeder ook een extra vinger?’

Jerry schudde zijn hoofd.

‘Wie in de familie heeft een paarse straal?’

‘Niemand. Wij zijn de overgebleven Jago’s. De familie was sowieso al niet groot. Je moeder was de eerste in de familie met roodroze en dus de Passage.’

‘Misschien woont er in Helios wel iemand die meer weet. Als ik niets doe, kom ik ook geen reet te weten.’

‘Het merendeel weet dat je als kind geen witte straal had en daarom blijft het mensen ook zo sterk bij dat jij geen roodroze had zoals je moeder. Laat de zorgen nou aan mij over. Jij bent jong. Maak plezier en geniet van je leven, want voor je het weet is het voorbij. Nu klink ik echt oud, maar ik meen het!’ Jerry glimlachte en gaf Jeremy een por in zijn zij.

‘Plezier met Meta Prudent...’

‘Precies, ik bedoel maar, geniet van je leven,’ zei Jerry. ‘Zolang je maar niet lukraak ovalen gaat openen.’

‘Tijd om een duik in zee te nemen,’ zei Jeremy. Hij voegde snel de daad bij het woord om zijn overbezorgde vader de mond te snoeren.